

Iriscopie

Doel

De term 'iriscopie' wordt vaak gebruikt. Een betere benaming hiervoor is eigenlijk 'oogdiagnostiek'.

Het is een hulpmiddel voor het stellen van een goede diagnose. In de iris (regenboogvlies) van het oog kan men veranderingen herkennen van huidige en vroegere aandoeningen. Het is namelijk mogelijk om in het orgaanstelsel zwakke plekken te ontdekken, die zich nog niet tot pathologie hebben ontwikkeld en daarom door de reguliere arts niet wordt waargenomen.

Volgens de Duitse arts dr. med. Walther Lang stuurt een ziek orgaan prikkels langs de zenuwbanen naar het ruggenmerg. Via het verlengde merg lopen zenuwkabels naar bepaalde hersencentra. Deze geven die prikkels via de vasomotorische zenuwen door aan een centrale (het centrum cilio-spinale). Van daar af worden ze langs andere lijnen op de iris van het oog geprojecteerd. De iris bestaat in hoofdzaak uit het zachte, bloedvrijke stroma iridis (steunweefsel van de iris), dat meer of minder sterk gepigmenteerd kan zijn. Langs de hierboven globaal aangeduide neurale weg worden door de prikkels vanuit de aangetaste organen structuurveranderingen in het irisstroma veroorzaakt, die zich als lichte of donkere vlekjes aftekenen. Door bestudering van deze tekens kan er gekeken worden welke organen mogelijk belast zijn.

